

Arrest

nr. 223 910 van 11 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 juni 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 19 april 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2018, met kennisgeving op 20 februari 2019, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Eveneens op 20 juni 2018, met kennisgeving op 20 februari 2019, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P.N.A., A. (...)

geboortedatum: (...).1978

geboorteplaats: Tiko

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 18 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21/03/2018 en betekend op 03/04/2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker. Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoeker heeft medische problemen.

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van tuberculose. Het is heel belangrijk dat zijn therapie wordt verdergezet. Zonder regelmatige therapie zal zijn toestand verergeren, (zie bijlagen 3 en 4) Zulke therapie kan in zijn land van herkomst niet behoorlijk worden verstrekt.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in Kameroen houden voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 9ter van de wet van 15 december 1980. In Kameroen is de medische zorg zeer beperkt. De reis naar Kameroen zelf en meer bepaald het

onderbreken van de medische behandeling zouden voor verzoeker dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- Beginsel van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel.

- Artikel 3 EVRM De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet zou kunnen worden ontkend dat haar aandoening ernstiger is dan deze door de arts-adviseur op 18.06.2018 werd beoordeeld. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten een gemotiveerde beslissing te nemen nopens de op 19.04.2018 ingeroepen elementen. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard. In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 18/06/2018), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden. Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekende partij laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

In casu blijkt uit het medisch advies van 18.06.2018 van arts-adviseur Dr. T. de Winne (dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis gebracht werden en hiervan dan ook integraal deel uitmaken) uitdrukkelijk het volgende:

"Uit het voorgelegde medisch dossier kan ik besluiten dat het bronchiaal astma geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar zijn in Kameroen.

Dit geldt ook voor het depisteren en behandelen van een mogelijke opflakking van TBC.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, of het land van verblijf, met name Kameroen." Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. In haar verzoekschrift weerlegt verzoekende partij dan ook geenszins de concrete motieven van het medisch advies. In die omstandigheden kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag ten onrechte ongegrond verklaard werd. De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd. Het middel is onontvankelijk, minstens

ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. Tevens beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM. Vooreerst wenst verwerende partij hierbij op te werpen dat de ongegrondheidsbeslissing omtrent een aanvraag 9ter Vw geen verwijderingsmaatregel, maar het louter ongegrond verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster. In zoverre het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wenst verweerder op te merken dat enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Verzoeker beweert dat uit de beslissing niet blijkt dat er rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand alvorens het bevel werd genomen, alsook dat er in het herkomstland onvoldoende medische voorzieningen zouden zijn. De verwerende partij deelt deze mening niet en verwijst hiervoor naar de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18.06.2018. Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV. Indien het bevel in tempore volgt op de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand (RvV 23 augustus 2016, nr. 173.483) Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen. Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag Op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvV 11 juli 2016, nr.171.585) De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij zou lijden aan een ernstige vorm van tuberculose, waarvoor een verderzetting van de therapie noodzakelijk is. Zij stelt dat de ernst van haar gezondheidstoestand en de heersende situatie in Kameroen een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwerende partij zou hebben nagelaten een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat in voorliggende zaak het geval is nu de verzoekende partij op 19 april 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet indiende waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden. Deze aanvraag werd op 20 juni 2018, dit is dezelfde dag als de dag waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, ontvankelijk doch ongegrond bevonden en samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2019. De verzoekende partij liet na een beroep in te dienen tegen deze beslissing, zodat deze intussen definitief is geworden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij het determinerend motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum, reden waarom haar in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt in de bestreden beslissing niet te zijn ingegaan op haar gezondheidssituatie, merkt de Raad op dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing die op dezelfde datum werd genomen als huidige bestreden beslissing volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 19 april 2018. Deze beslissing, waartegen geen beroep werd ingediend, is intussen definitief geworden.

Naar aanleiding van de aanvraag van 19 april 2018 werd op 18 juni 2018 een advies verstrekt door de ambtenaar-geneesheer en dit advies maakt een onlosmakelijk deel uit van de motieven van de beslissing waarbij genoemde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door (...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2018.

(...)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 39-jarige man waarbij de diagnose van astma bronchiale, gesteld in Kameroen, bevestigd werd in België op 16/02/2017. Betrokkene was echter niet tevreden van de budesonide+formoterol (Symbicort) puffs en er werd overgeschakeld op beclometason+formoterol (Inuvair) puffs, allebei een combinatie van een langwerkend beta-mimeticum met inhalatiecorticosteroïde.

In juni 2017 was de intradermo-test ter opsporing van tuberculose positief en de huisarts startte een therapie op met isoniazide (Nicotibine) geassocieerd met pyridoxine (vitamine B6) om de bijwerking van isoniazide op de zenuwen (kriebelingen in onderbenen en voeten) te voorkomen.

In april 2018 werd de behandeling met Nicotibine door de geconsulteerde pneumoloog stopgezet en werd enkel nog de diagnose van astma bronchiale, behandeld met Inuvair, weerhouden.

Om een eventuele opflakking van tuberculose tijdig te kunnen opmerken wordt een jaarlijkse Rx thorax aanbevolen.

Als actuele medicatie weerhoud ik:

(...)

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen tegenindicatie om te reizen, noch een medische reden voor arbeidsongeschiktheid of nood aan medische mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een pneumoloog/tuberculosespecialist met Rx thorax, longfunctietesten, opsporing van TBC en nagaan van weerstand van de tuberkelbacil aan tuberculostatica beschikbaar zijn in Kameroen.

(...)

Tuberculostatica zijn beschikbaar (...), mocht de TBC weer opflakken.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Het gezondheidssysteem in Kameroen bestaan uit drie niveaus en hieronder vallen 7 categorieën van zorginstellingen :

- *Het centrale niveau: 1ste catégorie: hieronder vallen algemene ziekenhuizen ed. Dit zijn verwijzingsziekenhuizen waar veel medische specialisaties beschikbaar zijn zoals hartchirurgie, scanner, MRI, radiografie, IVF enz.*

2de catégorie: hieronder verstaan we centrale ziekenhuizen. Met uitzondering van hartchirurgie en conventionele radiografie, veel andere medische specialisaties zijn er beschikbaar.

- *Het intermédiaire niveau: 3de catégorie: dit zijn regionale ziekenhuizen. Er is minstens 1 per regio, hier kan men terecht voor interne geneeskunde, pediatrie, algemene chirurgie en gynaecologie-verloskunde.*

Tevens ook voor hemodialyse en radiologie (met scan).

- *Het perifere niveau: 4de catégorie: dit zijn district ziekenhuizen. Elke wijk heeft een eigen ziekenhuis met ten minste een kraamafdeling en operatiekamer. Kleine operaties worden er uitgevoerd alsook is er aanbod van primaire gezondheidszorgdiensten. De 5de catégorie zijn sub-district medische centra. De verstrekte diensten zijn minder belangrijk dan deze in district ziekenhuizen. De 6de catégorie zijn centra die een minimaal pakket aan diensten aanbieden zoals vaccinatie geven, familiale planning, voeding, het volgen van de groei van de kinderen en het leveren van essentiële medicijnen. Onder catégorie 7 valt de mobiele, preventieve en curatieve ambulante gezondheidszorg.*

Het gezondheidssysteem wordt meestal gefinancierd door de nationale begroting, huishoudens, lokale overheden, NGO's, private gezondheidsverzekeringen en externe partners. De kosten van de gezondheidszorg variëren, afhankelijk van welk onderzoek er moet gebeuren en op welk niveau deze zich bevinden alsook of het om een raadpleging gaat of een ziekenhuisopname.

Wat betreft de sociale zekerheid in Kameroen wordt deze onderverdeeld in drie takken: ouderdomsuitkering, arbeidsongeschiktheid -en overlevingsuitkering en een uitkering voor familiale -en arbeidsongevallen. Afhankelijk van de voorwaarden hebben 60-jarige werknemers recht op een pensioenuitkering. Vroegtijdig pensioen is mogelijk vanaf 50jaar.³

Ten slotte dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Betrokkene heeft geen nood aan enige vorm van mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen, het land waar hij ruim 36 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Integendeel zelfs, in zijn asielaanvraag (dd. 19/10/2015)⁵ haalt hij zelf aan dat hij in Kameroen nog verschillende familieleden heeft wonen. Betrokkene zijn 2 meerderjarige kinderen, zijn neef en broer wonen daar ook nog. Betrokkene heeft ook nog een meerderjarig kind in Duitsland wonen (deze verblijft bij de moeder). Niets wijst er dus op dat betrokkene niet zou kunnen rekenen op de financiële steun van deze familieleden. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun vader/broer en neef. Ook het meerderjarige kind dat in Duitsland woont kan van daaruit financieel zijn steentje bijdragen om betrokkene in Kameroen bij te staan.

Tot slot is er geen enkele aanwijzing in het dossier aanwezig dat betrokkene niet zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen bekomen. In diezelfde asielaanvraag haalt betrokkene zelf aan dat hij gewerkt heeft als voetbaltrainer (3jaar), nadien gewerkt in het mortuarium (5jaar) en tot slot als veiligheidsagent (6jaar).

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Kameroen mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Kameroen.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat het bronchiaal astma geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar zijn in Kameroen. Dit geldt ook voor het depisteren en behandelen van een mogelijke opflakking van TBC.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Kameroen."

Uit dit advies blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan bronchiale astma waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en dient te worden opgevolgd. Er dient tevens te worden opgevolgd of er geen opflakking plaatsvindt van tuberculose. Na onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Kameroen besluit de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Kameroen nu de noodzakelijke zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk meent dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, maar dat de noodzakelijke medische zorgen voor de verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen, bevindingen die geenszins worden weerlegd. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kameroen en dat er evenmin een medische tegenindicatie is om te reizen. Aldus blijkt niet dat de uitvoering van de bestreden beslissing

tot gevolg heeft dat er een verslechtering van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zal optreden.

In de beslissing van 20 juni 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, baseert de verwerende partij zich op het advies van de ambtenaar-geneesheer om zijn beslissing te nemen en concludeert dat:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 18/06/2018), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoet, kon het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoekende partij aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 EVRM voldoet (RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien in het geval van de verzoekende partij op deugdelijke wijze werd geconcludeerd dat haar aandoeningen niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen, kan zij zich onmogelijk op deze aandoeningen baseren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan welke medische elementen niet in rekening zouden zijn gebracht bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij zou ondervinden waarover de verwerende partij nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van andere elementen die nog niet zouden zijn beoordeeld. Haar vage bewering dat de heersende sanitaire en sociale situatie in Kameroen een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, wordt door haar verder niet gestaafd, zodat deze grief niet ernstig is en deze geen afbreuk doet aan het voorgaande. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of*

the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen”, zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM is wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*).

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de niet in het geding zijnde ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum als de bestreden beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet evenals het medisch advies van 18 juni 2018, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 juni 2018 aan de orde is. Zij kon voormelde ongegrondheidsbeslissing met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, hetgeen zij heeft nagelaten.

De vaststelling dringt zich hoe dan ook op dat pas werd overgegaan tot het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beslist over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en dat dus met de gezondheid rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit blijkt des te meer uit de synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt, waarin naar aanleiding van de aanvraag voor een verblijf om medische redenen een analyse wordt gemaakt van het dossier en waarbij de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onderzocht werden. Met betrekking tot de gezondheidstoestand wordt gesteld: “*De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 18/06/2018*”. De behandeld ambtenaar concludeert dat de aanvraag ongegrond dient te worden verklaard en dat een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden opgemaakt.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Zij kan niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de verwerende partij nogmaals, in het kader van het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten deze keer, een onderzoek zou moeten hebben gevoerd naar de medische problematiek, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Kameroen en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, dan wel hierover nog eens bijkomend te motiveren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht of met artikel 3 van het EVRM tot stand kwam.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing

andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU